

den. Jeg vilde ikke være med til at købe den ved at slaa en tyk Streg over Fortiden.

Nej, den Streg skal ikke slaas, Answeret skal stadig holdes aabent, hvad de have gjort, skal stadig være ulovligt og staa i Folkets Bevidsthed som ulovligt, og derved skal det ogsaa vanskeliggøres andre at slaa sig til Ro dermed. Saadan skal det være, og den Dag kunde komme, da vort Forfatningsliv havde formet sig saaledes, at Folkets Repræsentation vilde anse det for heldigt ved Rigsretsdom at faa slaaet fast, hvad Folket mener er den rette Forfatning i Danmark. Det skal staa os frit for Fremtiden, vi vilde ikke købe os Ministeransvarlighedsloven, hvor megen Pris vi end sætte paa den, ved at slaa en Streg over Fortiden. Ved den Udformning, Forslaget nu har faaet ved saa godt som hele Udvalgets Indstilling, er det forebygget, og saa kan jeg og mine Partifæller med Glæde give Forslaget vore Stemmer.

Krabbe: Det er kun om det Spørgsmaal, som nu er berørt af Ordføreren og af den ærede sidste Taler, jeg vil sige et Par Ord. De Lovforslag om Ministeransvarlighed, som have været fremme i de sidste 30 Aar, ere forfattede af mig, og hver Gang jeg har beskæftiget mig dermed, har jeg været fuldstændig paa det rene med, at det politiske Ansvar for en Minister, hvad enten man kun regner med det parlamentariske eller tillige medtager det retslige, er af en saa særegen Beskaffenhed, at der bør være særskilte Forældelsesregler derfor, forskellige fra dem, der gælde almindelige Forbrydelser. Dette har været udtrykt i de tidligere Forslag og er gaaet igen ogsaa i det sidste.

Ved politiske Forseelser af en Minister er der Grund til at anvende større Strenghed end ved andre Forbrydelser, i den Henseende, at Handlinger blive ansete for straffbare, som ellers ikke ere straffbare ud fra almindelige strafferetlige Synspunkter. Men paa den anden Side have de et Krav paa at blive opfattede langt mere i Belysning af de Forhold, hvorunder de ere foretagne, end andre Forbrydelser have det. Af disse Grunde tror jeg, det er fuldt berettiget, at man har særegne Forældelsesregler for politiske Forseelser i Sammenligning med Forældelsen af almindelige Strafferetsforbrydelser. Nu har Udvalgets Flertal med den ærede Ordfører foreslaaet, at man skulde sætte Forældelsesreglerne her til det samme, som gælder

for Embedsmænd overhovedet. Dette anser jeg for meget u hensigtsmæssigt. Det er helt andre Forseelser og helt andre Forhold, der her er Tale om, end for Embedsmænd i Almindelighed. Det er u hensigtsmæssigt, som Forholdene ere nu, men det vil blive end mere u hensigtsmæssigt, naar vi komme til en Revision af Straffeloven. Jeg tvivler ikke om, at vi ved en Revision af Straffeloven ville komme til at indføre Forældelse i langt større Omfang, end vi have den nu, altsaa Institutionen vil blive udviklet til noget langt fyldigere, end vi kende det nu. Men naar vi saa komme til det Spørgsmaal, hvor naar Embedsforseelser skulle forældes, komme vi, hvis vi da have stillet politiske Forseelser lige med Embedsforseelser, hvilket er en stor Fejl, i den Nødvendighed, enten at foreskrive en Forældelse for Embedsforseelser, som ikke passer der, eller at gøre den om, som vi nu have fastsat den for Ministre. Jeg tror ikke, det er hensigtsmæssigt.

Naar jeg ikke har sluttet mig til Fler-tallets Forslag herom, har jeg kun villet paapege dette ene, at politiske Forseelser, Ministres Handlinger, kræve særlige Regler og andre end dem, der gælde for Forældelse af andre Forbrydelser, men om man skal trække Grænsen snævrere eller videre, derom kan man tale, og da der var Tale om i Udvalget at forandre Forslagets Bestemmelse, var jeg meget villig til at gaa med hertil og gjorde selv Forsøg paa at affatte et Forslag, som jeg tænkte mig muligvis kunde samle Udvalget. Da jeg imidlertid stødte paa en meget bestemt Modstand i saa Henseende, og da jeg ansaa det for en afgjort Fejl at slaa disse Forseelser i Hartkorn med andre Forseelser, med hvilke de intet have til fælles, mener jeg, at det er at foretrække at lade Paragraffen staa, som den staa, og saa lade Fremtiden om, hvorledes den endelig bliver at forme.

Selvfølgelig vil Spørgsmaalet, naar Lovforslaget kommer i Landstinget, blive optaget til en ny Overvejelse, og Sagen vil en Gang til komme til os; jeg ønsker Lovforslaget fremmet til Landstinget hurtigst muligt. Vi kunne ikke have Haab om, at Landstinget i Aar skulde gøre det færdigt, men jeg deler det øvrige Tings Haab om, at Landstinget vil vedtage det.

Saa meget des mere ledsager jeg Lovforslaget med mine gode Ønsker, som det har været mig en stor Tilfredsstillelse, at den højtærede Ministers Synspunkter i denne meget vigtige Materie ere faldne saa